

Sygn. akt I CSK 467/21

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa F. sp. z o.o. w likwidacji z siedzibą
w P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Funduszy i Polityki Regionalnej
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 października 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 lutego 2021 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od powódki kwotę 12.500 (dwanaście tysięcy pięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398 ⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398 ⁴ § 2 k.p.c.

może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, niepubl.).

Skarżąca przedstawiła dwa zagadnienia prawne pytając, czy dopuszczalna jest droga procesu cywilnego do dochodzenia wypłaty środków publicznych w sytuacji gdy żadna ze stron nie posłużyła się środkiem cywilnoprawnym oraz czy dopuszczalne jest zaniechanie przez organ wszczęcia postępowania administracyjnego w sprawie zwrotu dofinansowania w sytuacji, w której organ wniósł pozew o zapłatę z weksla kwoty tytułem zwrotu dofinansowania.

Przedstawione zagadnienia nie są zagadnieniami prawnymi w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Skarżąca w łącznym uzasadnieniu nie wykazała bowiem, że ma ono poważny, uniwersalny i istotny charakter, wywołuje zasadnicze kontrowersje lub rozbieżne oceny prawne i nie zostało dotychczas rozstrzygnięte, a jest to konieczne zarówno dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, jak i przyczyni się do rozwoju judykatury. Błędnie podnosi skarżąca argument, że żadna ze stron nie posłużyła się środkiem cywilnoprawnym. Strony zawarły umowę o wypłatę środków, co stworzyło stosunek cywilnoprawny, roszczenie pozwanej o zwrot środków zostało zabezpieczone wekslem i pozwana wystąpiła o zapłatę w oparciu o weksel. Tak więc dopuszczalna jest droga sądowa do dochodzenia wypłaty środków publicznych, co było przedmiotem rozstrzygnięcia w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 12/13 (OSNC-ZD 2014 r., nr 4, poz. 63). Pozytywna odpowiedź na zagadnienie drugie była wielokrotnie rozstrzygana przez Sąd Najwyższy, który zarówno w przytoczonym orzeczeniu, jak innych zwrócił uwagę, że przepisy ustawy o finansach publicznych nie rozciągają się na sprawy o zapłatę weksla zabezpieczającego roszczenie o zwrot dofinansowania i przewidziany w art. 207 ust. 9 - 12a tej ustawy administracyjny tryb zwrotu środków nie wyłącza możliwości zabezpieczenia wekslem roszczenia o zwrot tych środków i drogi sądowej do

dochodzenia zapłaty weksla. Podniesiono również, że roszczenie o zapłatę weksla oraz roszczenie o przewidziany w umowie o zwrot dofinansowania, to dwa odrębne roszczenia, co oznacza, że każde z nich jest odrębną sprawą opartą na innej podstawie faktycznej i prawnej (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r., III CZP 9/13, OSNC-ZD 2014, nr 1, poz. 12 i z dnia 6 kwietnia 2017 r., III CZP 117/16, OSNC 2018 r., nr 1 poz. 6, postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 2013 r., III CZP 9/13, OSNC-ZD 2014 r., nr 1, poz. 12, z dnia 5 lipca 2013 r., IV CSK 12/13, OSNC-ZD 2014 r., nr 4, poz. 63, z dnia 21 lipca 2017 r., I CSK 717/16, niepubl., z dnia 9 listopada 2017 r., I CSK 79/17, niepubl., z dnia 10 maja 2018 r., I CSK 804/17, niepubl.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), mając również na uwadze podniesienie niedopuszczalnego zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. motywowanego błędną oceną dowodów (art. 398³ § 3 i 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c.). O kosztach należnych pełnomocnikowi pozwanego orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 99, 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 9 i § 10 ust, 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800 ze zm.)